

[Ahlmann-Ohlisen]

til verdensmarkederne. FN's udviklingsprogram har skønnet, at ulandene årligt går glip af indtægter på op mod 500 mia. dollars, fordi samhandelen mellem i- og ulande ikke sker mellem to ligeværdige parter, og fordi der ikke er fri adgang til eksport. Dette beløb er ti gange større end den samlede udviklingshjælp, der overføres fra industrilandene. En fri verdenshandel er derfor en forudsætning for udvikling. Det Konservative Folkeparti ønsker at opmuntre til udvikling via samhandel, da dette er den eneste langsigtede løsning. Det kan ikke være rigtigt, at de afrikanske lande skal være henvist til at leve af et til tider meget usikkert råvaresalg samt udviklingshjælp.

Hvis Afrika er kontinentet med de fattigste udviklingslande, vil det i første omgang kun i begrænset omfang blive afrikanske stater, som tjener på en liberalisering af verdenshandelen. Men hvis det globalt bliver lettere at eksportere forarbejdede varer, vil dette forhold opmuntre til produktion. Skal Afrika udvikles, må de afrikanske lande opmuntres til at gå videre end til blot at være råvareleverandører.

En nedbrydning af toldmure og andre handelshindringer, bl.a. i form af en fornuftig GATT-aftale vil således være en forudsætning for en langsigtet positiv økonomisk udvikling i Afrika, og det er præcis langsigtede økonomiske løsninger, Afrika har behov for.

Agnete Laustsen (KF):

Udlandshjælp. Hvor meget? Til hvem? Til hvad? Desværre et evigt aktuelt problem, som naturligvis bringes i fokus, når billeder af sult, død og misvækst når os via presse og tv-kanaler.

For en følelsesladet betragtning synes problemet enkelt: Giv en fod for Afrika, send EF's overskudslagre dertil, bevilg dobbelt så meget på finansloven, og så kan vi sige, at vi har gjort en god indsats.

Det har Danmark på det økonomiske område også gjort. Vi yder fra dansk side tre gange så meget i ulandshjælp som gennemsnittet for de vestlige donorlande. Det svarer til ca. 1.700 kr. årligt pro persona. Dertil kommer ekstraordinære katastrofe- og nødhjælpsbevillinger. Vi opfylder altså i rigeligt mål FN's målsætning om 1 pct. af bruttonationalproduktet. Men et af de økonomiske problemer i forbindelse med ulandshjælp er, at det gør de andre donatorer

ikke og slet ikke de rigtig store som f.eks. USA og Japan. USA tegner sig således for halvdelen af FN's udestående. Her er der virkelig noget at tage fat på.

Danmark kan, som udenrigsministeren påpegede, ikke løse Afrikas problemer, men vi kan bestræbe os for, at vor støtte ydes til formål, som er med til at hjælpe og udvikle den tredje verdens underprivilegerede og ikke ender i korrupsion, militær oprustning eller goldt bureaukrati, hver for sig svøber, som godt og grundigt har redet og desværre stadig rider ikke mindst Afrika trods spirende demokratisk udvikling. En FN-rapport skønner således, at den tredje verden kun bruger en tiendedel af de midler, der er til rådighed, på at forbedre de basale forhold for indbyggerne, og at der bruges lige så meget på militær som på uddannelse.

Ulandene har altså også selv et ansvar for deres situation og fremtidige udvikling, og det skal de også have. Under den tur, Udenrigsudvalget foretog til Uganda og Zimbabwe, var det heldigvis også et fremherskende og positivt træk, at de nationale repræsentanter, vi mødte, alle fremhævede ønsket om, at ulandshjælp skulle være hjælp til selvhjælp. Det drejede sig ikke blot om hjælp til projekter fra hånden i munden, men i lige så høj grad om bistand til at udvikle et retssystem og udvikle demokratiske spilleregler og om mulighed for at sikre kvinderne medindflydelse og uddannelse til selv at kunne videreføre de projekter, udlandet havde investeret i. Og det drejede sig i højere grad om at sikre en udvikling af infrastrukturen, uden hvilken et nok så generøst projekt er dømt til at mislykkes.

I den forbindelse tror jeg, at der ligger nogle værdifulde ideer i det projektforslag, som Industrirådet har spillet ud med i retning af et mere integreret samarbejde med Danida med vægt på helhedsbetragtninger og systemløsninger.

Jeg tror også, at udvalget noterede med tilfredshed, at de udvalgte projekter, vi så, lige fra vejbyggeri til vandudvinding osv., var udtryk for dansk hjælp, som vi selv havde indflydelse på, selv kunne stille betingelserne for, bl.a. i krav om miljøbevidsthed, og dermed også selv kunne måle effekten af.

Jeg siger dette, fordi vi fra konservativ side er overbeviste om, at vi ville få større effekt af